

Однією з головних причин стресу на змаганнях є оцінка спортсменом ймовірності досягнення того результату, який ставить перед спортсменом тренер і сам спортсмен. До причин стресу на змаганнях також можна віднести: суб'єктивну оцінку спортсменом щодо інших учасників змагань, яка може залежати від зовнішнього вигляду особи, кількості попередніх перемог учасника змагань, відомості про досягнення спортсмена чи його тренера тощо. Найбільш дієвим способом зупинення стресу у спортсмена є якісна мотивація, а якщо стрес вже заволодів особою, то одним із способів його подолання є взаємодія з подразником (стресором). Якщо ж брати до уваги такий вид спорту як бокс, то необхідно виведення опонента з психічної рівноваги. Таким чином, треба впливати як на саму проблему, такі змінювати власні погляди на проблему. В сукупності саме це може допомогти спортсменові відновитися і досягти необхідного результату.

Досвід та спортивна практика надають багато прикладів можливості мінімізувати негативні наслідки стресу, збільшуючи тим самим ймовірність досягнення перемоги. Разом з тим вирішення питань щодо успішне подолання негативного впливу стресу залишаються актуальними, бо в більшості випадків все залежить від самого спортсмена та його всебічної готовності до боротьби не тільки з суперниками, а й зі стресом.

Надійшла до редколегії 12.03.2019

УДК 343.13(477)

Е. Г. МАМЕДОВА,

слухач магістратури факультету № 1

Харківського національного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

С. Є. Абламський, кандидат юридичних наук, доцент кафедри

кримінального процесу та організації досудового слідства факультету № 1

Харківського національного університету внутрішніх справ

ПРОБЛЕМИ ПОВІДОМЛЕННЯ ОСОБИ ПРО ПІДОЗРУ

Сьогодні в Україні відбуваються потужні реформаторські процеси, які пов'язані зі створенням нових правоохоронних органів, а також удосконаленням функціонування вже наявних. Ми спостерігаємо за низкою резонансних затримань, які широко висвітлюються в засобах масової інформації. Повідомлення про підозру затриманим особам є вагомим подією, особливо враховуючи той факт, що підозрюваними дедалі більше стають впливові особи.

Варто звернути увагу, що особа може набути процесуального статусу підозрюваного з моменту отримання повідомлення про підозру, яке було їй надіслано поштою. Це має бути підтверджено особистим підписом особи в поштовому повідомленні про отримання листа, в якому знаходиться повідомлення про підозру. Водночас на практиці непоодинокими є випадки, в яких повідомлення про підозру було надіслано засобами поштового зв'язку, але не вручено адресату та повернуто відправнику у зв'язку із закінченням строку зберігання в поштовому відділенні або відмовою адресата від його отримання. Доволі поширеною в діяльності слідчих та прокурорів є практика надіслання повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення на підприємство, установу, організацію, де працює зазначена особа, наприклад, факсимільним зв'язком або поштою.

Незважаючи на детальну регламентацію порядку затримання та повідомлення про підозру, практичні працівники доволі часто не виконують в повному обсязі законодавчі приписи, що в результаті чого порушується засада законності, змагальності, публічності тощо. Як свідчать проведені дослідження, спостерігається формальне ставлення практичних працівників до роз'яснення підозрюваним обсягу їхніх прав. Так, затриманим особам

переважно інформують про причини затримання (80 % випадків) та злочин, у вчиненні якого вони підозрюються (65 % випадків). Із них повідомляють про наявність права: на адвоката (35 % випадків); на безоплатну правову допомогу (44 % випадків); не відповідати на запитання (34 % випадків). Також порушенням вимог засади публічності є повідомлення про підозру особі у вчиненні кримінальних правопорушень за декількома статтями КК України (мова йде про сукупність злочинів, а не про перекваліфікацію), при цьому відомості про вчинення кримінального правопорушення, передбаченого однією зі статей КК України, що інкримінується особі, на дату складання повідомлення про підозру не були внесені до ЄРДР. Така практика не відповідає вимогам КПК, адже, виходячи зі змісту частин 1–3 ст. 214 КПК, моментом початку досудового розслідування визначено внесення слідчим, прокурором відповідних відомостей до ЄРДР.

З іншої сторони, слідчий перебуває в неприпустимій ситуації, коли не може повідомити особі про підозру, а отже, згідно з чинним КПК України, не має правової можливості ані зупинити досудове розслідування, оскільки особі не повідомлено про підозру, ані оголосити в розшук особу, яка переховується від органів слідства чи її місцезнаходження невідоме.

Підсумовуючи вищенаведене, зазначу, що законодавчі положення, які регламентують інститут повідомлення про підозру, потребують більш чіткого врегулювання, що дозволить уникнути суперечностей у процесі їх правозастосування.

Надійшла до редколегії 09.04.2019

УДК 343.14(477)

А. Ф. ПОЛЯК,

слухач магістратури факультету № 1

Харківського національного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

С. Є. Абламський, кандидат юридичних наук, доцент кафедри

кримінального процесу та організації досудового слідства факультету № 1

Харківського національного університету внутрішніх справ

НЕДОПУСТИМІСТЬ РОЗГОЛОШЕННЯ ВІДОМОСТЕЙ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ

За слушним твердженням В. Г. Дрозд, ефективність виконання завдань кримінального провадження досить часто залежить від недопущення вчинення протиправних дій, які можуть зашкодити досудовому розслідуванню. В цьому контексті невід'ємним «запобіжником» є процесуальний інститут нерозголошення відомостей досудового розслідування, який регламентується ст. 222 КПК України [1, с. 197]. Відтак, нерозголошення відомостей досудового розслідування є однією з умов, яка сприяє успішному розслідуванню кримінальних правопорушень, встановленню та притягненню винних осіб до відповідальності. Передчасне їх розголошення може негативно вплинути на хід і результати досудового розслідування, дати можливість винному приховати або знищити сліди злочину, речі, предмети і документи, що можуть бути джерелами доказів, сфальсифікувати докази, ухилитися від правоохоронних органів і суду тощо. Таким чином, розголошення відомостей досудового розслідування може завдати шкоди не тільки швидкому й об'єктивному дослідженню обставин кримінального провадження, а й законним інтересам потерпілого, свідка, інших учасників кримінального судочинства.

В процесі досудового розслідування усі учасники кримінального провадження зобов'язані дотримуватись таємниці досудового розслідування. При цьому розголошення відомостей досудового розслідування допускається лише в обсязі та за умови, якщо це не суперечить інтересам досудового розслідування і не пов'язано з порушенням прав і законних